

Lärorikt, roligt och en del träningsvärk

Tappade hästskor kommer sällan lägligt – och ofta är det svårt att få tag på en hovslagare med kort varsel.

Därför anordnade Svenska Blå Stjärnan en tappskokurs för hästägare, fodervårdar och andra intresserade i våras.

Kursen blev uppskattad, trots träningsvärk och en och annan värkande rygg efter två helger med hästar, hammare och tänger.

★ Stämningen är koncentrerad och ho-
var blir raspade, skor blir hamrade och
någon kämpar med att få av en hästska.
Vi befinner oss i ett hovslageri på Berga
Naturbruksgymnasium, strax söder om
Stockholm och kursdeltagarna har ro-
siga kinder. Förutom att de jobbar in-
tensivt med tunga göromål så är vädret
nypanande kallt – trots att det är i mitten
av maj.

– Vi har det jätteroligt och trevligt,
men av någon anledning är alla trötta.
Många av oss somnar redan vid klock-
an 20.00 om kvällarna. Vi misstänker
att det är lågtrycket som gör oss så se-
ga, säger Lize-Lotte Lindqvist.

– Men vi lär oss mycket. Jag har fått
mycket bättre förståelse för hovslaga-
rens arbete nu. Det är roligt men inte så
lätt som det ser ut, säger Ivar Forss, som
själv funderar på att bli hovslagare.

Viktigt att veta vad man gör

En livs levande häst är förstås allra bäst
att träna på för att lära sig att hantera
en tappsko, men först måste man veta
vad man gör. Därför tränar kursdeltaga-
rna en stor del av tiden på dödben.

Hovslagaren Freek van Bruggen och
kursledaren Kerstin Gezelius har för-
berett benen för att det ska kännas så
bra som möjligt för kursdeltagarna. De
är väl inslagna i plast och tidningspap-
per och bara hoven sticker ut.

– Det här ett ovärderligt sätt att trä-

Det är viktigt att veta vad man gör när man jobbar med en hov för att inte skada vävnaden. Här över Lize-Lotte Lindqvist på ett så kallat dödben. >

Många på kursen tyckte att det var svårare än det såg ut att plocka bort en sko. Men med rätt teknik gick det lättare.

Jennica Biberg i full färd med att rikta en sko.

na på innan man börjar öva på riktiga hästar. På ett dödben gör det inget om man gör fel. På en levande häst kan det däremot bli riktiga problem, säger Freek van Bruggen.

Det här är första gången som Svenska Blå Stjärnan arrangerar en tappskokurs tillsammans med Berga Naturbruksgymnasium. Kursdeltagarna vill gärna se en uppföljningskurs och det finns planer på fler kurser framöver.

– Det råder brist på hovslagare i landet, så det är bra att vi slipper åka ut på tappskor. Dessutom är det praktiskt för hästägarna att slippa vänta på hovslagaren om hästen precis har tappat skon och man exempelvis har planerat en långritt, säger Freek van Bruggen.

Kändes stort med en riktig häst

Men det finns fler anledningar till att lära sig hantera en tappsko. Exempelvis är det ett fantastiskt tillfälle att få en djupare förståelse för hur en hov fungerar. En annan fördel är att man på ett helt annat sätt kan bedöma en hovslagares arbete. Dessutom är det många av kursens deltagare som tycker att det är intressant och kul.

– Det roligaste ögonblicket under kursen var när vi för första gången fick prova på en riktig häst. Det kändes stort. Samtidigt var det också det jobbi-

gaste ögonblicket. Ett varmblood med 180 i mankhöjd är rätt tungt när det lutar sig emot en, säger Cecilia Fagerström.

Slitigt jobb

Och hovslageriet är ett tungt arbete. Om man jobbar heltid inom yrket bör man inte ta fler än fyra hästar per dag. Annars finns det risk att man är sliter ut sig väldigt fort.

– Första gången jag skodde en häst var jag helt slut efter första hoven. Då undrade jag hur jag skulle orka en hel häst, säger Freek van Bruggen.

Men naturligtvis klarade han det. I dag vet han hur viktigt det är att använda rätt teknik och att ta mikropaus. Dessutom bör man vara lugn och undvika snabba rörelser. Allt för att hästen ska känna sig lugn och bekväm i situationen.

Efter kursens slut är det många som har fått en helt ny bild av hovslagaryrket:

– Jag hade så roligt att jag genast sökte in på Hovslagarskolan i Skara – och kom in! Min plan är att starta eget företag när utbildningen är klar om två år, säger Cecilia Fagerström.

TEXT OCH FOTO:
ANNA-LENA WISÉN